Ще з дописьмового, з лялькового ще віку
аж до закоханого в мене чоловіка
я вислухала стільки від мужчин
про подруг з дитсадка і про дружин,
що завагалася: а може, я й не жінка,
а в жінку втілена — для зручності — шпаринка
для сповідей, картань і каяття.
Про інших слухати усе своє життя?
Ховати все в собі — надійно, вміло,
так, наче скіфського царя могила!
Сплять у мені розказані мені
чиїсь жінки — розумні та дурні.
І словом зайвим ти боїшся їх збудити,
неначе це майбутні наші діти.
Якщо могила я, нехай — сторожова.
Поки не відшуміла кіс трава.

1983